

риятъ—за освобождението на едновѣрнитѣ и едноплеменни балкански народи. Ние сме първенствуваща славянска държава, продължава авторътъ на горнитѣ мисли. Ние не можемъ да стоимъ на страна отъ източния въпросъ, защото истерията на православния изтокъ е нашата история. Ние нравствено сме длъжни да поддържаме нашитѣ братя по вѣра и кръвъ, ние трѣбва да изпълнимъ задачата та си на изтокъ.

Съ такива мисли е живѣло руското обществено мнение, за изпълнението на тая задача то се е вълнувало и затова не е могло да гледа съ спокойствие на усилията на българския народъ да добие своята свобода и на ония жестоки сгрядания, на които той е билъ изложенъ отъ неумолимия завсегателъ.

Презъ 1877 година Русия обявила войла на Турция за освобождението на българитѣ отъ турското владичество. Въ манифеста за обявяване на войната, който билъ прочетенъ предъ рускитѣ войски въ Кишиневъ на 12 Априлий 1877 г., рускиятъ императоръ казва: „На всички наши вѣрноподаници е известно живото участие, което Ние всѣкога сме взимали въ сѣдбитѣ на угнетеното християнско население въ Турция. Нашето желание да подобримъ и оздравимъ положението му е раздѣлялъ и цѣлниятъ руски народъ, който сега показва готовност за нови жертви, само дано облекчи сѣдбата на християнитѣ на Балканския полуостровъ“.

Небивалъ ентузиазъмъ и безгранични надежди възбудила войната у измъчения български народъ; той не губѣлъ вѣра и надежда, при всичкитѣ вѣковни горчивини и разочарования, въ помощта на великия руски народъ. Тая неугасяема вѣра у българитѣ къмъ руския народъ най-добре се виждала въ възванието, което Централниятъ български комитетъ въ Букурещъ издалъ къмъ българитѣ при обявяване на войната. „Имаше една надежда, която ни крѣпеше, се казва въ възванието. Тази надежда, която нито минута не ни остави, бѣше православна и велика Русия. Наскоро победоноснитѣ руски знамена ще се развѣватъ въ нашето отечество и подъ тѣхна защита ще се положи основа на едно по-добро бждеще. Руситѣ идатъ безкористно, като братя, на помощъ, за да направятъ най-после и за насъ онова сѣщото, което тѣ други пѣтъ направиха за освобождението на гръцитѣ, ромънитѣ и сръбитѣ. Да помогнемъ съ всички сили на руситѣ това го иска нашиятъ интересъ“.

Българскиятъ народъ билъ вече подготвенъ да посрещне рускитѣ освободителни войски. Още отъ Кишиневъ, градътъ въ който се прочелъ манифестъ за обявяване на войната, български